

ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΡΟΖΕ ΝΤΑΝ, Ο ΓΟΗΣ

[Άρθρο του δημοσιογράφου Πάωλ—Άνρὺ Ντουμέρ]

ΣΤΑ «Φολι Βαγκράμ» κάθε βράδυ παρουσιάζεται ένα γοητευτικό «τρίο», τὸ ὁποῖο τραγουδάει σ' ἓνα σωρὸ γλώσσες καὶ ἐνθουσιάζει τοὺς θεατὰς μετὰ τὸ μνημονεῖο τραγουδοῦ «Ἡ νεότης». Αὐτὸ τὸ «τρίο» ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἑκπαγλοῦ ὠμορφίαν «βεντέτες», τὴν Μάγκυ Βάρνα καὶ τὴν Λάυνε Κληθερς καὶ ἀπὸ τὸν γόητα Ροζέ Ντάν.

Ὁ Ροζέ Ντάν δὲν εἶνε μόνον ἓνας ἠθοποιὸς τοῦ μιούζι-χῶλ καὶ τῆς ὀπερέτας. Εἶνε ἀκόμη ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους «πρῶτους ἐραστὰς» τῆς ὀθόνης. Ἡ ἐπιτυχία του στὸν κινηματογράφον τὸν ἔχουν κάνει διάσημο. Ἀλλὰ ὅσοι αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης δὲν χάνει στὴν πραγματικότητα τίποτε ἀπὸ τὴν γοητεία του. Ἡ ὠμορφία του, τὸ χαμόγελο του, ἡ ἐκφρασιὰ τοῦ βλέμματός του παραμένουν καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τὰ ἴδια. Ὁ Ροζέ Ντάν οὐδὲν εἶνε δημιουργημὰ καμμίας ἀμερικανικῆς ρεκλάμας, ὅπως συμβαίνει μ' ἓνα πλήθος «γοήτων» τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐχει μιὰ ἐντελῶς δική του ὠμορφιά, ἓνα δικό του τρόπο νὰ σαγηνεύῃ τὴς θαυμαστρίες του. Εἶνε ὑπερβολικὰ ἀνδρῶπιος σ' ὅλες τὴς ἐκδηλώσεις του. Καὶ τοσο καλὸς, ὥστε κατακτᾷ ἀμέσως τὴ συμπάθειαν ὅσων τὸν ἀντικρῶν. Πολλὰς φορὰς ἔτυχε νὰ τὸν ἀκούσω καὶ νὰ ἰδῶ τὰ διαφορὰ «νουμερὰ» ποὺ κάνει μετὰ τὴς δυὸ πεντάμορφες καὶ γοητευτικὰς «βεντέτες» καὶ ὁμολογῶ ὅτι κάθε φορὰ νόμιζα ὅτι εἶχα μπροστὰ μου ἓνα νέον ἠθοποιό. Ὁ Ροζέ Ντάν εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ Μωρίς Σεβαλιέ, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος: ἓνα ψαθάκι καὶ ἓνα χαμογελο.

Εἶνε ὁ «πυλὸς αἰδωμένος» τῶν γυναικῶν, ὁ τρυφερός φίλος, ὁ αἰσθηματικὸς νεὸς τῶν εἰκοσι χρόνων! Ὁ Ροζέ Ντάν εἶνε ἓνα γοητευτικὸ παιδί. Ἡ ζωὴ του δὲν εἶνε ἰδιωτικὴ καὶ οὐδὲν ἔχει τὴν ἴσῃ ἀγνωσία. Μπορεῖ βέβαια νὰ εἶχε τὴν ἴδιαν ὠμορφίαν καὶ τὴν ἴδιαν χάριν, ἀλλὰ εἶνε ὑπερβολικὰ διεφθαρμένος. Ἡ αἰσθηματικὰς ἐπιτυχίαι του, πράγμα ἀλλοῦστο τόσο συνηθισμένο, τοῦ ἔχουν χαλάσει τὸ χαρακτῆρα του. Κάθε γυναίκα, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ σοφὴ, εἶνε γι' αὐτὸν ἓνα παιγνίδι.

—Ἡ γυναίκα, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, δὲν μένουν ποτὲ εὐχαριστημένες ἀπὸ ἓναν ἄνδρα. Ντύνονται κομψὰ στὸ δρόμον γιὰ ν' ἀρέσουν τοὺς ἀγνωστους διαβάτες. γαυρογελοῦν σὰν καλὰς θεατοῖνες στὰ κοσμικὰ κέντρα γιὰ νὰ ποικαλέσουν τὸν θαυμασμό τῶν θα-

μῶνων τῶν, φλερτάρουν μετὰ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἔχουν μιὰ ἐντυπωσιακὴ ὠμορφίαν καὶ μαλώνουν μετὰ τὸν συζυγὸν τους, ὁ ὁποῖος εἶνε καταντήσῃ ἀληθινὸς σκλάβος τους!

»Πάντως ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ τὴς καταλάβῃ. Ἀλλάζουν σκέψεις καὶ φέροιμο ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ συνάτος γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ τὴς κρατήσῃ κοντὰ του. Ἡ γυναίκα μολύβηται μετὰ τὰ κακομασημένα παιδιὰ, ποὺ διαρκῶς κάνουν ζημιὰς καὶ φισαρίες. Αὐτὸ ἔτυχε νὰ τὸ διαπιστώσω ἐξ ἰδίας πείρας. Ὅσοι ἀπὸ τὴς θαυμαστρίες μου ἔτυχε νὰ συνδεθοῦν πιὸ στενά μετὰ μου, εἶδα ὅτι ὅλες τὴς τρεφίζονται σ' ἓνα πρᾶγμα: ἐν τῇ μανίᾳ τους νὰ λενε ψεμὰ καὶ ἵσως δὲν ἤξερα καὶ ὑπερκεκριμένο γι' αὐτὰς. Ὅτι καὶ ποῖο ἦταν σκυμὴν τὸ πραγματικὸν ὄνομα τους. Ἐπειτα ὅλες εἶχαν τὴν μανίαν νὰ τυλιγοῦν καὶ τὴν πιὸ ἀπλὴν περιπέτειαν μετὰ τὸν πεπλο ἑνὸς ονειροῦ. Ὅριστε ἓνα σχετικὸν παραδειγμα: μιὰ φορὰ λάσαινα ταχτικὰ κάσιν πρῶτον στὸ διαμερισμὸν μου ἓνα μπουκέτον τριαντάφυλλα. Ἐνας σοφὸς ὑπηρετὴς καλοφίγμενος στὴν λιμενὰ του, κατέβηκε ἀπὸ μιὰ λιμουζίνα, χτυποῦσε διακριτικὰ τὴν πόρταν μου καὶ στὸν ὑπηρετὴν μου ποὺ παρουσιαζόταν, ἔλεγε πάντα τὰ ἐξῆς στερεότυπα λόγια:

—Νὰ δοθοῦν, παρακαλῶ, στὸν κ. Ροζέ Ντάν, μόλις ἐυπνήσῃ!

»Κ' ἔτσι τὴν ὥραν ποὺ μοῦ ἔφερναν τὸ πρόγευμά μου, ὁ ὑπηρετὴς μ' ἓνα αἰνιγματικὸν χαμογελο τοποθετοῦσε δι-

πλα μου αὐτὰ τὰ λουλούδια. Στὴν ἀρχὴν αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα ἦσαν πάλλευκα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὅμως ἄρχισαν νὰ ἔχουν ἓνα ανοιχτὸ ροζ χρῶμα. Κατόπιν αὐτὰς ἡ ἀνθοοῦσαι ἐγίναν κόκκινες σὰν αἷμα καὶ τέλος ἀρχισαν πάλιν νὰ χάνουν τὸ ζωηρὸν χρῶμα τους. Ἐγίναν ροζ πιὸ ἀνοιχτὰς, κόμην πιὸ ἀνοιχτὰς καὶ τέλος κίτρινες. Τελευταίαν ἔλαθα ἓνα μονάχα μαῦρον ρόδο, τὸ ὁποῖον, καθὼς ξέρετε, στοιχίσει μιὰ ὀλόκληρη περιουσία!

Ὅμολογῶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία μετὰ τὰ τριαντάφυλλα μετὰ εἶχε σκανδαλίσει ἐξαιρετικὰ. Φοβοῦμενος ὅμως ὅτι μπορεῖ αὐτὰ τὰ λουλούδια ποὺ συμβολίζουν ἓναν ἀνέλπιδο ἔρωτα νὰ μοῦ τὰ ἔστειλε καμμιά αἰσθηματικὴ γεροντοκόρη, δίσταζα νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸν αἰνιγματικὸν ὑπηρετὴν ποὺ μοῦ τὰ ἔφερε. Τέλος ἀπεφάσισα νὰ διαφωτί-

Ροζέ Ντάν, ὁ γόης

σω μόνος μευ αὐτὸ τὸ μυστήριον.

«Αὐτὴ ἡ γυναίκα, σκεφθῆκα, ἀσφαλῶς θὰ εἶνε ταχτικὸς θαμῶν τοῦ μιούζικ-χῶλ. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι κάθε βράου θὰ βρίσκεται σὲ κανένα θεωρεῖο καὶ μὲ χειροκροτῆ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν γνωρίσω».

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀπεφάσισα νὰ παρουσιάσω στὰ «Φολί» ἓνα «σκέτς» δικῆς μου ἐμπνεύσεως, πού εἶχε τὸν τίτλο ὁ «Ἔρως τῶν ρόδων». Ἦταν μιὰ περίφημη αἰσθηματικὴ εἰκόνα. Ἡ ξανθὴ Μάγκυ Βάρνα ντυμένη μόνον μὲ τὴν... ὠμορφιά της, ἔβγαίνει ἀπὸ ἓνα τεραστιομπουκετο μαῦρων ρόδων, ἐνῶ ἡ μελαχροινὴ Λάινε Κληβερς ἀπὸ μιὰ μεγάλη κόκκινη ἀνθοδέσμη. Ἐγὼ ντυμένος σάν ἱλιος τραγουδοῦσα μιὰ ὑπέροχη ρωμάντσα, ἐνῶ οἱ «παρτενναίρ» μου πλησίαζαν σιγά-σιγά χορεύοντας κι' ἐρχόντουσαν νὰ σωριασθοῦν ἐμπρὸς στὰ πόδια μου.

Οἱ Παρισίνοὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κόντεψαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους. Φώναζαν, χειροκροτοῦσαν καὶ μ' ἔκαναν νὰ ἐπαναλάβω πέντε φορές αὐτὸ τὸ «σκέτς».

Κατάκοπος τέλος γύρισα στὸ καμαρίνι μου. Ἐκεῖ ὁμως με περιμενε μιὰ ἐκπληξίς: Ὁ ὑπηρετῆς μου μοῦ ἔδωσε μιὰ κάρτα στὴν ὁποία ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς: «ἱα μεσανυχία στὸ Μπάρ τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν». Κ' ἡ ἀγνωστὸς ἐπιστολογράφος ὑπέγραφε: «τὸ μαῦρο ρόδο».

Δὲν ξέρω γιατί, ἐκεῖνη τὴ στιγμή συγκινήθηκα. Ἴσως ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία μου ἐκείνης τῆς βραδυᾶς, ἴσως ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριον τοῦ θαυμασμοῦ τῆς ἀγνώστου μὲ εἶχαν κάνει νὰ νοιώσω ἓνα παράδοξο αἶσθημα. Τὴν ὠριμένη ὥρα φόρεσα τὸ φράκο μου καὶ ἔτρεξα στὸ «Μπάρ τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν». Ἐρριζα ἓνα βλέμμα στὰ τραπέζια καὶ ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου θάμπωσε. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ γωνία τοῦ κέντρου, μιὰ γοητευτικὴ ὠμορφιά κάπνιζε ἡσυχὰ τὸ ἀρωματισμένο σιγαρέττο της. Πάνω στὸ λευκὸ στήθος της, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς ἀληθινὰ μαργαριτάρια, ἀναπαύοταν ἓνα μαῦρο ρόδο!

Πλησίασα μὲ καταφανῆ συγκίνησι καὶ τῆς φίλησα τὸ χέρι.

Κ' ἐκεῖνη τὴ νύχτα στὸ «Μπάρ τῶν Κοζάκων τοῦ Δόν» πέρασα ἀλησμόνητες στιγμὲς εὐτυχίας.

Ὅταν τὰ ἑξημερῶματα ὠδήγησα αὐτὴν τὴν πεντάμορφη γυναίκα στὸ ξενοδοχεῖο «Ρίτς», τῆς εἶπα μὲ τρυφερότητα:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς συναντήσω πάλι ἀπόψε.

Μὰ ἐκεῖνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἀδύνατον! μ' ἀπάντησε. Σήμερα γυρίζω στὴν πατρίδα μου.

Καὶ μὲ κανένα λόγο δὲν δέχθηκε ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξίδι της. Ἡ «γυναίκα μὲ τὰ τριαντάφυλλα», τὸ «Μαῦρο Ρόδο», ὅπως ἤθελε νὰ τὴν λέω, καθὼς ἐξακρίβωσα κατόπι δὲν ἦταν μιὰ ἀληθινὴ πριγκήπισσα, ὅπως μὲ εἶχε βεβαιώσει. Ἦταν ἡ ρωμαντικὴ γυναίκα ἐνὸς πολυάσχολου χρηματιστοῦ τοῦ Λονδίνου, πού εἶχε μπλέξει αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ περιπέτειά της μέσα στὰ ὄνειρα καὶ στὴ γοητεία μιᾶς πριγκηπικῆς ζωῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ ὅσο ἤθελε ἐκεῖνη πὶο καλύτερα καὶ νὰ μὲ κάνη κ' ἐμένα νὰ τὴν ἐρωτευθῶ.

Μὰ δυστυχῶς ἡ «γυναίκα τῶν ρόδων» δὲν ἔμεινε πολὺ μέσα στὴν καρδιά μου. Μιὰ ἄλλη, ἐξίσου γοητευτικὴ πῆρε τὴ θέσι της, μ' ἓναν ἄλλο ὁμως κι' ὄχι καὶ τόσο ρωμαντικὸ τρόπο.

Αὐτὴ ἦταν μιὰ Ἀμερικανίδα. Εἶχε ἔρθει μόνη στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, μακριὰ ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ καὶ ὑποκριτικὸ περιβάλλον τῶν γιάγκηδων. Ἡ γνωριμία μας ἔγινε μετὰ τὴν παράστασι. Τὴν βοήκα μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου. Εἶπε τὴν τόλμη νὰ δωροδοκῆσῃ τὸν ὄψοφόν μου καὶ νὰ περιμένῃ ὑπομονητικὰ μέσα σ' αὐτὸ, ἐνῶ στὸ δρόμο ἔπεφτε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς καταστροφικὰς βοοχῆς τοῦ Παρισίου. Αὐτὴ ἡ διαβουλευμένη βοοχὴ μ' ἔκανε νὰ λυπηθῶ νὰ τὴν κατεβάσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Κ' ἔτσι τὴν γνώρισα καὶ γιὰ λίνο καιρὸ εἶχαμε γίνῃ φίλοι. Ἐπειτα ὁ καθεὶς πάλι τοῦ ἀπέβη τὸ δρόμο του.

Μὰ τί τὰ θέλετε, ὅλες ἀνεξαιρέτως ἡ γυναῖκες ἔχουν τὴν... λόξα τους. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν τὶς βαρύνεται καὶ εὐ-

Η ΟΚΤΩ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 22 σελίδος)

δὲν δημιουργοῦν ποτὲ μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. Ἐπίσης καὶ τὰ κάτασπρα εἶνε ψυχρὰ καὶ δίνουν πάντα τὴν ἐντύπωσι τῆς γυμνότητος.

Ἐβδομοῦν: Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ καταστρέφετε μιὰ ὠμορφὴ γραμμὴ μὲ πολλὰ στολίδια. Πάρα πολλὰ «βολάν» μποροῦν, παραδείγματος χάριν, νὰ καταστρέψουν τὴν ἀρμονικὴ γραμμὴ ἐνὸς παραπετάσματος καὶ πολλὰ μαξιλάρια χαλοῦν ὅλη τὴν ὠμορφιά ἐνὸς ντιβανιῦ ἢ μιᾶς σαίζ-λόγκ πού εἶνε μόνον τους, δηλαδὴ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, κομψὰ καὶ μὲ ἀρμονικὰς γραμμὰς στὸ σύνολο.

Ὁγδοοῦν: Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶτε ὅτι τὸ φῶς, δηλαδὴ ὁ φωτισμὸς, δημιουργεῖ τὴν ὠμορφιά ἐνὸς δωμάτιου, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν καταστρέφει. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὸν κεντρικὸ φωτισμὸ. Τὰ δωμάτια ἐνὸς σπιτιοῦ εἶνε συνήθως τετράγωνα καὶ δὲν εἶνε ὠραῖα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλ' ὁμως γίνονται ὠραῖα μ' ἓνα ἐπιδέξιο στολισμὸ καὶ ἓναν κατάλληλον φωτισμὸ. Ἐνα ὠμορφο δωματίο, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα κείνη πού ἀναπαύει καὶ πού ἐπιθυμεῖ καθένας στὸ σπίτι του, πρέπει νὰ ἔχη ἄλλες γωνιὰς φωτισμέναις κι' ἄλλες σκοτεινὰς. Ἐνα δωματίο μὲ ἀπλετο φωτισμὸ, δὲν εἶνε ποτὲ εὐχάριστο. Ὁ ἀπαλὸς φωτισμὸς εἶνε ὁ φωτισμὸς τοῦ καλοῦ γούστου.

Αὐτὲς τώρα ἡ ὀκτὼ ἐντολὲς δὲν περιέχουν τίποτε ἄλλο παρὰ γενικὰς ἰδέας. Ξεκινῶντας ἀπὸ αὐτὰς μπορεῖτε θαυμάσια νὰ τὶς ἀναπτύξετε μὲ τὸν δικὸ σας τρόπο, φτάνει νὰ μὴ τὶς... προδώσετε. Συμπληρωματικὰ θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ ν' ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ κάδρα στοὺς τοίχους. Εἶνε προτιμότερο νὰ εἶνε γυμνοὶ οἱ τοῖχοι, παρὰ στολισμένοι μὲ κάδρα, γιὰ τὴν ἑκλογὴ ἐνὸς κάδρου εἶνε ἡ λυδία λίθος τοῦ καλοῦ γούστου.

Μὴ νομίζετε ὁμως πῶς εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ στολισετὶ τὸ σπίτι σας μὲ καλὸ γούστο. Ἐκεῖνο πού χρειάζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ προσοχή. Κάθε στολισμὸς πρέπει νὰ τὸ συγκρίνετε μὲ τ' ἄλλα καὶ νὰ ἐξετάζετε ἂν ταιριάζῃ στὴ θέσι πού τὸ βάζετε. Πρέπει πάντα νὰ συλλογίζεσθε τὸ σύνολο. Αὐτὸ θὰ σὰς καθοδηγῇ γιὰ νὰ διορθώσετε τίς λεπτομέρειες. Τὸ καλὸ γούστο εἶνε πάντα ἀπλότης κι' ἀρμονία.

ΟΥΑΛΛΑΣ ΦΟΡΝΤ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΙ: Ο ΔΩΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 19 σελίδος)

ὕγεια της. Ὅλες ἔχουν κάτι πού ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὶς ρίξῃ στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς.

— Κ' ἡ Γκλόρια Σθάνσον; τῆς εἶπα μὲ ὅσο μποροῦσα πὶο ἀφελὲς ὕφος. Ἀσφαλῶς θὰ ξέρετε κάτι καὶ γιὰ κείνην.

Ἡ διάσημη «βεντέττα» γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της.

— Ἀ, ἡ Γκλόρια Σθάνσον, μοῦ ἀπήντησε, εἶνε ἡ πὶο καλὴ φίλη μου. Ἡ καὶ μὲν! Δὲν κατάφερε νὰ πραγματοποιήσῃ ἀκόμη τ' ὄνειρό της.

— Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνειρο;

— Θέλει νὰ τὴν ἀγαποῦν οἱ θαυμασταὶ της ὡς μιὰ πραγματικὴ καλλιτέχνη καὶ ὄχι σάν μιὰ μάρκα σιγαρέτων!

Μὲ τὴν Γκλόρια Σθάνσον ἔμεινα ἀκόμη λίγο συζητῶντας γιὰ διάφορα ζητήματα. Κ' ἔπειτα τὴν ἀποχαιρέτησα καὶ τῆς ζήτησα συγγνώμη πού τὴν εἶχα ἀπασχολήσει.

ΠΙΕΡ ΠΛΕΣΣΙ

χαρίστως γίνεται σύντροφός των. Γιὰ μᾶς τοὺς καλλιτέχνες ἢ θαυμάστριες μᾶς εἶνε ἡ μοναδικὴ μᾶς διασκεδάσις, πού μᾶς ξεκουράζει ἀπὸ τὸν κόπο αὐτοῦ τοῦ τόσο σκληροῦ καὶ τόσο... ἀχαροῦ ἐπαγγέλματός μας».

Κι' ὁ Ροζὲ Ντάν, τὸ «παληόπαιδο» τῆς κοσμοπόλεως, ὁ γόης τῶν γυναικῶν, ἔστειλε παίρνοντας τὸ μελαγχολικὸ ὕφος ἐνὸς Ἰησοῦιτη!

ΠΩΛ-ΑΝΡΥ ΝΤΟΥΜΕΡ